

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΟΝΟΡΕ ΝΤΕ ΜΠΑΛΖΑΚ

«Η ζωή του μεγάλου γάλλου μυθιστοριογράφου. Πώς έσπούδασε. Τα παιδικά του χρόνια. «Δέν μπορώ να γίνω δημόσιος υπάλληλος!». Τα πρώτα του έργα. Οι σχέσεις του με την Κα ντέ Μπερνύ. Οι έμπορικές επιχειρήσεις του. «Η σπατάλη του. «Ο γάμος του με την πλούσια Πολωνίδα. Τα τελευταία χρόνια της ζωής του. «Ο θάνατός του,

«Ο περίφημος Γάλλος συγγραφέας Όνορε ντέ Μπαλζάκ γεννήθηκε στο Τουρ, στο 1799. Ο πατέρας του ήταν δικηγόρος είχε δέ επί πλέον διορισθεί και εις διάφορα δημόσια αξιώματα. Όπως αναφέρει η αδελφή του Σεββίλ, ο γέρον Μπαλζάκ ήταν πολύ ιδιότροπος και εκκεντρικός. «Όταν βρισκόμαστε στο Τουρ, γράφει η κ. Σεββίλ, δέν περνούσε ημέρα που να μη κάμω ο αδελφός μου κάποια ιδιοτροπία. «Όλη η πόλις μιλάγε γι' αυτόν. Πότε εδάνειζε χρήματα στους φίλους του χωρίς να έχη περισσεύματα, τότε δημιουργούσε καυγάδες χωρίς σπουδαίες άφορμές, και πότε πάλι μελαγχολούσε ξαφνικά χωρίς καμιά αίτια και γινόταν πολύ παράλογος και ιδιότροπος.

«Η μητέρα όμως του Μπαλζάκ, ήτανε έντελως διαφοροειτού χαρακτήρος από τον άνδρα της. Προμερή, ευγενική, θετική και ισοροπημένη, είχε κερδίσει την συμπάθεια και την αγάπη, όλων όσοι την γνώρισαν. «Από την μητέρα του ο Μπαλζάκ δέν κληρονόμησε τίποτ' άλλο εκτός από τον ελαφρό μυστικισμό της.

«Νέος ακόμη ο Μπαλζάκ άνετράφη με πολλή επιμέλεια από τους γονείς του, οι όποιοι την επιχή εκείνη, χωρίς να είνε πλούσιοι, διέδταν άρετά για την σπουδή του παιδιού τους. «Από πολύ μικρός κλείστηκε σ' ένα λύκειο το όποιο διεκρίνετο για την αυστηρότητα της ζωής των μαθητών του. Οι έσωτερικοί του λυκείου αυτού δέν είχαν την άδεια να επισκεφθούν την οικογένειά του, πριν τελειώσουν όλες τις τάξεις και πάρον το άπολυτήριό τους. «Ο Μπαλζάκ έμεινε έπτά δόλοληρα χρόνια στη «φυλακή» αυτή, όπως την ονόμαζε κατόιν όταν θυμάταν τα σχολικά του χρόνια.

«Τα δυο πρώτα χρόνια της σχολικής του ζωής, διηγείται ένας καθηγητής του, δέν έβλεπε κανείς σ' αυτόν τίποτα το εξαιρετικό.

«Ήταν απλώς ένας καλός μαθητής, όπως και τόσο άλλοι. «Από τον τρίτο χρόνο όμως και ύστερα, ο μικρός Όνορε έδειξε στις εκθέσεις του εκπληκτικά φαινόμενα περιγραφικής ικανότητας.

«Από της ηλικίας των 10 ετών ο Μπαλζάκ είχε άρχισει να διαβάξη και να ενδιαφέρεται για τη φιλολογική ζήνη της εποχής του όποιο βιβλίο έλεπε στα χέρια του το μελετούσε με μεγάλη προσοχή. Εις ηλικίαν 14 ετών άρχισε να μελετή τους άρχαίους έλληνες συγγραφείς και να προσανατολίζεται σ' όλα τα φιλοσοφικά και καλλιτεχνικά ζητήματα. Περισσότερο από 12 ώρες την ημέρα κλεινότανε στην κάμαρά του και διάβαζε άκατάπαυστα. «Κατά το τελευταίο έτος των σπουδών του, συνεχίζει ο καθηγητής του, είχε καταντήσει να μη τον γνωρίζουν άπ' την αδυναμία του, ενώ ήταν πριν τόσο ορθόδοξος και ζωρός. «Η μελέτη τον είχε κάνει κατάχλωμο, άσθενικό και άρηρημένο. «Η άρηρημάδα του αυτή μάς άνησυχούσε πολύ. Είχε στιγμές που τον έρωτούσε για κάτι ζ' άντι να σου άπαντήσει, σε κυτούσε σαν άποβλακωμένος!»

«Όλίγον κατόιν η άδιάκοπη μελέτη εκλόγισε την ύγεια του και ο διευθυντής του Λυκείου άναγκάστηκε να γράψη στους γονείς του να τον πάρον κοντά τους για ν' αλλάξη άέρα.

«Στα 1814, ο Μπαλζάκ σέ ηλικίαν 15 ετών μετώησε με την οικογένειά του στο Παρίσι. Έκει σύμφωνα με την επιθυμία του πατέρα του, ενεγράφη στο Πανεπιστήμιο στη νομική σχολή, από την όποία έπηρε το δίπλωμά του. «Έγραψε έτι ο καιρός που ο Μπαλζάκ έπρεπε να διελέξη ένα έπάγγελμα. Οι γονείς του, οι όποιοι είχαν άρχισει τότε να στενοχωρούνται κάπως οικονομικά, τον συνουλεύσαν να εργασθή σε κάποιο δικηγορικό γραφείο ενός φίλου του πατέρα του, ή να φροντίση να διορισθή δημόσιος υπάλληλος για ν' άρχιση να κερδίζει κ' αυτός κάτι. «Ο Μπαλζάκ όμως άντέταξε έπιμονη άρνησι στις προτάσεις αυτές της οικογενείας του.

— Μου είνε αδύνατο να ζήσω ως υπάλληλος, ειπε στον πατέρα του, έγω αισθάνομαι τον έαυτό μου ικανό να γράμμα λογοτεχνικά έργα, ν' άσχοληθώ με τα γράμματα. Μόνο αυτό το έπάγγελμα μπορώ ν' άκολου-

θήσω.

«Ο πατέρας του βλέποντας, ότι δέν ήταν δυνατό να μεταπεισθή εδέχητο να του δίδη ένα ελάχιστο μηνιαίο ποσό για να τον δοκιμάση αν πράγματι θα έγραφε κάτι και αν θα μπορούσε να πετύχη ως λογοτέχνης, όπως έλεγε.

«Επειδή δέ τον ίδιο καιρό η οικογένειά του θα ξαναγύριζε στο Τουρ, ο μικρός Όνορε, μόλις 21 ετών τότε, ένοικίασε ένα φτωχικό δωμάτιο στην όδω Λεστιγκιέρ 9, και άποφάσισε να μείνη μόνος του στο Παρίσι και να εργασθή λογοτεχνικά.

«Έτσι άρχισεν ο Μπαλζάκ το φιλολογικό του στίδιο. Το πρώτο του όμωσ έργο, ο «Κρόμβελ» δέν είχε καμιά επιτυχία. «Ο Μπαλζάκ δέν έχασε το θάρρος του. Έξακολούθησε να γράφη και στα 1827, πιεζόμενος από μεγάλες χρηματικές ανάγκες άρχισε να εκδίδη συνεργασία πολλών άλλων άσημων συγγραφέων διάφορα λαϊκά μυθιστορήματα, στα όποια έννοείται δέν έβραζε τόνομά του. Συγχρόνως άρχισε να εργάζεται και σε διάφορες έφημερίδες, για να κερδίξη μερικά χρήματα.

Μολαταύτα η φτώχεια τον έδεγνε άγρια και η δόξα δέν έννοούσε να του χτυπήση την πόρτα. «Έτσι δέν άργησε ν' άπογορευθή άπ' τη φιλολογία και μη έχοντας τί άλλο καλλίτερο ούχτηκε στο... έμπόριο!

«Την άπόφαση αυτή ο Μπαλζάκ την έπηρε παρασυρθεϊς από την Κα Μπερνύ, μία σαρανταπεντάχρονη που διέθετε άρκετά κεφάλαια. Με την γυναίκα αυτή ο Μπαλζάκ συνεδέθη «σενότατα». Ήταν η μόνη γυναίκα που κατάλαβε την ψυχή του. «Ο Μπαλζάκ της μίλησε ελεύθερα για τις ανάγκες του, για τις φιλοδοξίες του, για τα όνειρα του...

«Η Κα ντέ Μπερνύ έπέισθη να του δανείση τα πρώτα χρήματα για ν' άνοιξη το περίφημο έκεινο τυπογραφείο της όδου Μαρέ-Ζαιν-Ζερμαίν. Δυστυχώς όμως ούτε η τυπογραφική ούτε τις επιχειρήσεις ευδοκίμησαν. Και σε λίγο καιρό ο Μπαλζάκ το πούλησε σ' έξευτελιστική τιμή! Αυτή ήταν η πρώτη του επιχειρηματική γκάφα, το πρώτο του έμπορικό φαλιμέντο.

«Την ίδια τύχη και χειρότερα είχαν και όλες η άλλες επιχειρήσεις στις όποίες ο Μπαλζάκ άνακατέυηκε έκείνη την εποχή. «Η επιθυμία του να κάνει χρήματα δέν ικανοποιήθηκε ούτε για μία στιγμή. «Η άτυχία η όποία ακολουθούσε όλα τα έμπορικά του σχέδια, άνάγκασε τον Μπαλζάκ να άναθεωρήση τις άποφάσεις του και να ξαναγυρίση στην φιλολογία.

«Αυτή τη φορά ο Μπαλζάκ ξανάπιασε την πέννα με άπόφαση και αυτοπεποίθησι. Ρίχτηκε στη δουλειά με τά μούτρα. Και τά πρώτα του μυθιστορήματα άρχισαν να έχουν άρκετή επιτυχία.

«Στο 1833 συλλαμβάνει για πρώτη φορά την ιδέα «Ανθρώπινος κωμωδίας», της σειράς των περιφημων εκείνων μυθιστορημάτων που τον έδοξασαν.

«Εκδίδει πλέον το ένα μετά το άλλο τα μυθιστορηματά του. «Η «Ευγένια Γκραντέ», ο «Λουδοβίκος Λαμπερ», ο «Πέρ-Γκοριό», γίνονται άνάρπαστα. «Ο Μπαλζάκ άρχίζει να γίνεται γνωστός σ' όλη τη Γαλλία και να κερδίζει άρκετά χρήματα.

«Την εποχή αυτή, βοηθούμενος πάντοτε από την Κα ντέ Μπερνύ η όποία ήταν πολύ γνωστή στην Παρισινή κοινωνία άρχίζει να ξη κοσμικά. Μπαίνει στα διάφορα άριστοκρατικά σαλόνια και όλίγον άργότερα γνωρίζεται με την Κα Ζιρανντέν, στις όποιας το φιλολογικό σαλόνι γνωρίζεται με τον διάσημον τότε ποιητήν Λαμαρτινόν.

«Ο Μπαλζάκ εις ηλικίαν 40 ετών είνε πειά ένδοξος. Τα μυθιστορηματά του άγοράζονται σε καλή τιμή, τα κέρδη του είνε άρκετά. Μολαταύτα δέν παύει να παραπονείται για χρηματικές ανάγκες. «Όσοι τον έγγώρισαν αυτήν την εποχή, μεταξύ των όποιων και ο ποιητής Λαμαρτινός, την έλλειψη αυτή των χρημάτων την άποδίδουν στη σπατάλη ζωη που έκανε. Είχε καταληφθεί από τον ποθο να μαζεύει διάφορα παλαιά αντικείμενα εις την αγορά των όποιων εξώδευε όλα σχεδόν τα χρηματά του.

«Την εποχή αυτή ο Μπαλζάκ γνωρίζεται με μία πλουσιωτάτη Πολωνίδα την κ. Χάνσκα, με την όποιαν και παντρεύεται εις ηλικίαν 44 ετών.

Όνορε ντέ Μπαλζάκ.

(Εκλών από την υλολογήν του Ναντιό).

Όνορε ντέ Μπαλζάκ.

(Άγαλμα του γλύπτον Φαγκιέρ).

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΓΑ

Στό δικαστήριο :
— Κατηγορούμενε, έσπασες μιιά καρέκλα στή ράχη τής γυναικάς σου ;
— Δυστυχώς, κύριε πρόεδρε.
— Γιατί δυστυχώς ;
— Γιατί δέν είχα σκοπό νά σπάσω τήν καρέκλα...

"Ένας ταχτικός πελάτης καφενείου πρὸς τόν διευθυντήν του καταστήματος :
— Τι νά σᾶς πῶ, κύριέ μου. 'Ο καφές σας εἶνε και καλὸς και κακός... Εἶνε καλὸς γιατί δέν ἔχει καθόλου κριθάρι' ἄλλ' εἶνε και κακός γιατί δέν ἔχει καθόλου...καφέ !

"Έκανα τή διαθήκη μου, ἔλεγε κάποιος, κι' ἄφινω ὅλη τήν περιουσία μου στή γυναίκα μου, ὑπὸ τὸν ὄρον ὅμως ἄμέσως μετὰ τὸν θάνατό μου νά ξαναπαντρευτῆ.
— Και γιατί ;
— Γιατί ἔτσι εἶμαι βέβαιος, πὸς θά βρεθῆ τούλάχιστον και κάποιος πού θά κλάψη γιὰ τὸ θάνατό μου !...

*

ΓΝΩΜΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

- "Όταν ὁ ἄνδρας και ἡ γυναίκα ταζώνονται ἀδιάκοπα, τότε ἓνα ἀπὸ τὰ δύο συμβαίνει : ἡ δὲν μπορεί νά ὑποφέρῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, ἡ λιταρεύονται.
- Ποτέ μιιά γυναίκα δέν δυσαρρεσεται ἐπειδὴ ὁ ἄνδρας πού ἀγαπᾷ ἀρέσει και σ' ἄλλες, ἀκριβὴ νᾶχῆ τῆ προτιμῆσῆ του.
- 'Η γυναίκα συγχωρεῖ μόνον διαν φταίει ἡ ἴδια.
- 'Η γυναίκα μπορεί νά παρασῶρη τὸν ἄνθρωπο μέσα σὲ εικοσιτέσσερες ὥρες στήν αὐτοκτονία, ἀλλά και σὲ δύο λεπτά νά τὸν ἀνεβᾶσῃ στὴν παράδεισο.
- "Ἐξ ἡ γυναίκες μπορείν νά μιλοῦν ὅλες μαζί και νά συνεννοῦνται ἑκατόμια ἐνὼ δύο ἄνδρες ποτέ δέν θά τὸ κατορθώσουν αὐτό.
- 'Ο χαρακτήρ τῆς γυναικὸς δέν μπορεί νά παραβληθῆ παρὰ μετὸν χαλκὸν ἐκεῖνον τῆς Κορίνθου πού ἀπαρτιζόταν ἀπὸ χίλια δύο ἑτερογενῆ στοιχεῖα μετὰ τὸν ὅποιον ὅμως ὑπῆρχε και χρυσός.

*

ΟΙ ΠΕΙΟ ΒΡΩΜΙΚΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Μεταξὺ τὸν ἀκαθάρτων λαῶν, ὅπως γράφει ἓνα Ἀγγλικὸ περιοδικὸ, τήν πρώτη θέσι κατέχουν οἱ κάτοικοι τῆς κοιλάδος Τόλι παρὰ τὰ νοτιανατολικά σύνορα τὸν Ἰνδιῶν. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ζοῦν σχεδὸν ἀπομονωμένοι ἀπὸ τὸν ἄλλον κόσμον σὲ κατάστασι ἐντελὲς πρωτογενῆ. Δέν βίβονται ποτέ, οὔτε πλένονν ποτέ τὰ ρούχα τους. 'Ὡς ἐκ τούτου τὸ σῶμα τους σκεπάζεται ἀπὸ ἓνα στρώμα λιπαρῶς ἀκαθαρσίας. Τὸ περιεργον εἶνε ὅτι κατοικοῦν παρὰ τὰς ὄχθας διαυγαστάου ποταμοῦ. Ἀπὸ τήν βροχία πού τοὺς δέρνει ἡ θνησιμότης μετὰξὺ αὐτῶν εἶνε καταπληκτικῆ.
*Υστερὰ ἀπὸ τὸ γάμο αὐτὸ ἡ οικονομικῆ κατάστασι τοῦ μεγάλου μυθιστοριογράφου βελτιώνεται πολὺ. *Ἐχει πιά ἀρκητὰ χρήματα και ἡ ζωῆ του εἶνε πολὺ ἀνετη. Δυστυχῶς ὅμως ἡ εὐτυχία αὐτῆ τῆς ἀνεσεως γιὰ τήν κατάκτηση τῆς ὁποίας τόσο εἶχε ὑποφέρει, ἔρχεται πολὺ ἄργά. 'Ο Μπαλζάκ προσβάλλεται ἀπὸ τήν καρδιά του, ὑποφέρει ἀτὸ φρικτὸς πόνους και οἱ γιατροὶ δέν τὸν δίνουν καμμιὰ ἐλπίδα θεραπείας. Τὸν ἀπαγορεύουν και νά γράφῃ ἀκόμη. 'Ηζωῆ του καταντὰ μαρτύριο...

'Αποσῶρεται τέλος σ' ἓνα ἔξοχον σπιτάκι, μετὸν γυνίκα του, κ' ἓνα πρωί, στίς 18 Αὐγούστου τοῦ 1850, ὁ 'Όνορὲ νιὲ Μπαλζάκ, ἀποθνήσκει εἰς ἡλικίαν 51 ἐτῶν, σὲ ἡλικία πού ὅπως ἔλεγε κι' ὁ ἴδιος, αἰσθανότανε μιιά ἀκατανίκητη ἐπιθυμία και διάθεσι, νά συμπληρώσῃ τὸ μεγάλο ἔργον του.

ΑΠΟ ΤΑ ΕΘΙΜΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

Ο ΟΒΟΛΟΣ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

- Πολὺ λίγα ἔθιμα ἦσαν τόσο διαδεδομένα στήν ἀρχαιότητα, ὅσον τὸ περιήρημον ἔκεινον ἔθιμον πού εἶχαν ἡ διάφορες φυλές τῆς γῆς τοῦ νά θάπτουν μαζί με τοὺς νεκρούς και μερικὰ νομίσματα. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες πρῶτοι ἔθεωροῦσαν ἀπαραίτητον νά ρίχνουν στοὺς τάφους τὸν νεκρῶν τὸν ἓνα νόμισμα τὸ ὅποιον θά τοὺς ἐχρησίμευε γιὰ νά πληρώσουν τὰ πορθμεῖα στοῦ Χάροντα. 'Η συνήθεια αὐτῆ τὸν ἀρχαῖον Ἕλληνα διεδόθη ἀργότερα και σὲ ἄλλους λαούς ὅπως π. χ. στοὺς Πολωνούς, οἱ ὅποιοι μόλις ὁ νεκρὸς τὸν ξεψυχήσῃ θεωροῦν ὡς ἱερῆ ὑποχρέωσι νά βάλουν μέσα στήν τσέπη του ἓνα μικρὸ χρηματικὸ ποσό, ἔξευμενίζοντας ἔτσι τήν ψυχῆ του γιὰ νά μὴν πηγαίνει τίς νύχτες και βασανίζει μετὰ διάφορα ὄνειρα τὸν ὕπνον τὸν συγγενῶν και τὸν φίλων του.
- 'Επίσης στήν Μαντζουρία ἀκόμη και σήμερα κάτω ἀπ' τὸ μαξιλάρι τὸν νεκρῶν κρύβουν πάντοτε οἱ συγγενεῖς τὸν ἓνα ἀσημένιον νόμισμα γιὰ νά ἔξευμενίσουν τὸν θεὸ και ν' ἀναπαύσῃ τήν ψυχῆ τους !
- Οἱ κάτοικοι τῆς Λεττονίας, οἱ ὅποιοι πιστεύουν, ὅτι ἡ εἰσοδος τοῦ παραδείσου ἀποτελεῖται ἀπὸ ἐπτά πόρτες, συνθῆζουν πάντοτε νά θάβουν μαζί με τοὺς νεκρούς τὸν και ἐπτά χάλκινα νομίσματα, γιὰ νά διευκολύνουν ἔτσι τὴν εἰσοδο τῆς ψυχῆς τοῦ νεκροῦ στοῦν παράδεισον !
'Εκτὸς ὅμως τὸν νομισμάτων ὑπάρχει ἀκόμη και σήμερα σὲ πολλὰ μέρη τῆς Ἀσίας και τῆς Εὐρώπης τὸ ἔθιμον νά θάπτουν μαζί με τοὺς νεκρούς και διάφορα ἄλλα ἀντικείμενα.

Στὴν Οὐγγαρία π. χ. πιστεύουν ὅτι ὁ δρόμος πού φέρνει στοῦν ἄλλο κόσμον εἶνε πολὺ σκοτεινός και θεωροῦν ἀπαραίτητον νά ἐφοδιάσουν τοὺς νεκρούς τὸν μ' ἓνα κερὶ, τὸ ὅποιο θά τοὺς χρησιμεύσῃ γιὰ νά περᾶσουν τὸ ἀτέλειωτον αὐτὸ σκοτάδι, πού χωρίζει τὴ ζωῆ ἀπὸ τὸ θάνατον.
- 'Επίσης σὲ πολλὰ μέρη τῆς Κίνας, οἱ συγγενεῖς τοῦ νεκροῦ θεωροῦν ἀπαραίτητον νά βάλουν μέσα στοῦ φέρετρό και ὀλίγη τροφή, ἐπειδὴ φοβοῦνται μήπως οἱ πεθαμμένοι τὸν πενιάσουν στοῦ μεγάλο ταξεῖδι πού πρόκειται νά κάνουν !...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

ΔΙΑΤΙΜΗΣΙΣ... ΨΕΡΟΣ !...

Στὴ Νέα ὎ρκη, στά περίεξ τοῦ Χρηματιστηρίου γιὰ νά μπορέσῃ νά νοικιάσῃ μιιά τούπα — ἓνα μαγαζάκι ἐνὸς τετραγωνικοῦ μέτρου — πρέπει νά εἰσιαι τοὺλάχιστον... Κροῖσος. "Ένας κερνοπώλης ὁ Μίστερ Σχούλτ, πληρώνει γιὰ μιιά γωνίτσα, ὅπου μόλις χωράει ὁ ἴδιος, ἐπτάμισον χιλιάδες δολλάρια τὸν μῆνα ! Γιὰ νά βγάξῃ μόνον τὸ νοικι πρέπει νά πουλήσῃ 3.760 κοπιὰ ποῦρα τὴν ἡμέρα. Και ἐν τούτοις αὐτός ὁ ἐμπορᾶκος μ' αὐτῆ τὴν τρῶπα ὅχι γίνε βαθὺπλοτος. Γιατί ἀπ' τὸ μαγαζάκι κερνοῦν κάθε μέρα ὅκατοκίσιες χιλιάδες ἄνθρωποι.

"Ένας ἀνθοπώλης πάλι, δίπλα στοῦ κερνοπωλεῖο τοῦ κ. Σχούλτ πληρώνει γιὰ ἴδιο κῶρον ὀκτὼ χιλιάδες δολλάρια. Και βεβαιωθῆτε ὅτι δέν στενοχωρεται καθόλου τὴν πρώτη τοῦ μῆνος νά πληρώσῃ τὸ νοικι του.

'Ἐκεῖνον ὅμως πού κάνει κατάπληξη εἶνε τὸ νοικι πού πληρώνει ἓνας λοῖστρος γιὰ νά τοῦ ἐπιτρέψουν νά βάλῃ τὸ κασελάκι του μπροστὰ στήν εἰσοδο ἐνὸς καφενείου κοντὰ στοῦ χρηματιστηρίου, δύο χιλιάδες δολλάρια τὸν μῆνα, ὅπερ μετατρέπομενον εἰςδραχμάς μᾶς δέν περισσοτέρο ἀπὸ ἓκατὸν πενήντα χιλιάδες δραχμάς τὸν μῆνα, ἀν ἀγαπάτε !
Κ' ἔπειτα καθόμαστε ἔδω και παραπονοιάμαστε γιὰ τὴν ἀκρίβεια τὸν ἐνοικίων !

